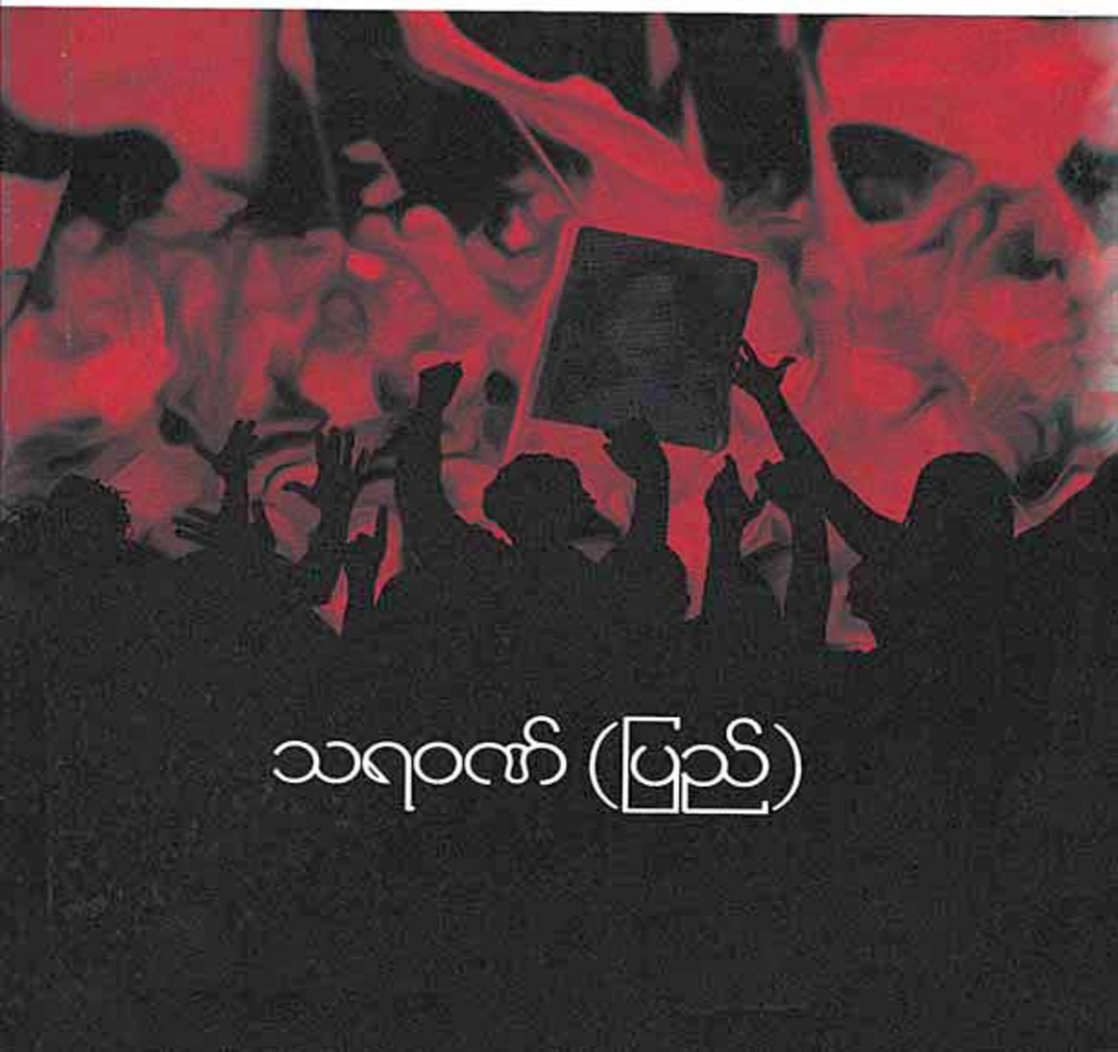

စိုက်စိန်မုန့်ကို အားနာတယ်

အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများ

သရဝဏ် (ပြည်)

ဗိုလ်စိန်မှန်ကို အားနာတယ်

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ၂၀၁၅ ရွေးကောက်ပွဲကာလနောက်ပိုင်း NLD အာဏာရ လာပြီးတဲ့ နောက် အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးအင်အားစုရယ်လို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပီပီပြင်ပြင်မရှိတော့တာ သတိထားမိပါတယ်။ NLD ဟာ အုပ်ချုပ်ရေး (အစိုးရ) နေရာမှာ ရော၊ ဥပဒေပြုရေး (လွှတ်တော်) မှာ ရော အင်အား အပြတ်အသတ် အသာစီးရပြီးတဲ့ အခါ အင်အားချိန်ခွင်လျှာကို ဟန်ချက်ညီအောင်ညှိပေးမယ့် အဖြစ်မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အရင်ကတော့ အစိုးရဟာ ကြံ့ခိုင်ရေးအစိုးရ၊ လွှတ်တော်ဟာ ကြံ့ခိုင်ရေးလွှတ်တော်ဆိုပေမယ့် အင်မတန်အင်အားကြီးမားတဲ့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ဟာ အတိုက်အခံဘဝမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရပ်တည်ခဲ့သမို့ အင်အားချိန်ခွင်လျှာဟာ တစ်ဖက်စောင်းနင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဒီချုပ်ပါတီနောက်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုချစ်တဲ့ ပြည်သူလူထုက အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ အားပေးထောက်ခံနေသလို၊ သတင်းမီဒီယာတော်တော် များများကလည်း NLD ကို ထောက်ခံသူတွေများ သမို့ အာဏာရပါတီကို အတိုက်အခံက ရင်ဆိုင်ရာမှာ အတော်အရာရောက်ခဲ့တာပါ။ အာဏာရပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီဟာ NLD နဲ့ ရင်ဆိုင်ရာမှာ သူ့ရဲ့ နောက်က ပြည်သူလူထုနဲ့ မီဒီယာကိုပါ ရောပြီးရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပါ။ အခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ NLD အစိုးရ တက်လာချိန်မှာ အတိုက်အခံဟာ အတော်အင်အား နည်းသွားတာပါ။ အရင်တုန်းက လွှတ်တော်ထဲမှာ NLD ဘက်က လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ၄၃ ယောက်လောက်ပဲ ရှိပေမယ့်

မေးခွန်းတွေ အဆိုတွေ ထိထိရောက်ရောက် မေးနိုင်ခဲ့ပြီး ပြည်သူလူထု ရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရယူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခု လက်ရှိပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီဟာ ဒီ လိုမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ပြောရရင် ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်မယ့် အ တိုက်အခံအဖြစ် မည်မည်ရရမရှိကြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ အတိုက် အခံတွေရဲ့ ဆောင်ရွက်မှုကို အားမရတဲ့ တပ်မတော်သား ကိုယ်စားလှ ယ်တွေဟာ လွှတ်တော်ထဲမှာ အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးသမားတွေလို ပြုမူ လာကြပါတယ်။ နိုင်ငံတော်၏ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာ ဥပဒေကြမ်းကို လွှတ်တော်မှာ ဆွေးနွေးစဉ်က အဲဒီအချက်ကို တော်တော်မြင်သာပါတ ယ်။ NLD အမတ်တွေကို အဓိက ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်သူတွေဟာ ကြံ့ခိုင် ရေးအမတ်တွေ မဟုတ်ပဲ တပ်မတော်သား လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပ်မတော်ရဲ့ သဘောသဘာဝအရ ကန့်ကွ က်ရင်လည်း တစ်ပြိုကြီး ထောက်ခံရင်လည်း တစ်ပြိုကြီးဆန္ဒပြသလို လွှတ်တော်ထဲ မတ်တတ်ရပ်ကြတာကို ပြည်သူလူထုက အမြင်မကြည် လင်ကြပါဘူး။ လွှတ်တော်ထဲမှာ တပ်မတော်သားတွေ ရောက်နေကြ တာကိုတောင် ပိုပြီး ဝေဖန်မှုတွေ တိုးမြှင့်လာပါတယ်။ နောက်တော့ တ ပ်မတော်ကလည်း အသည်းအသန် ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်မှုတွေ မလုပ် တော့ပဲ လွှတ်တော်ရဲ့ ဥပဒေတွေအတိုင်း လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောချင်တာက NLD အစိုးရတက် လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အစိုးရနဲ့ လွှ တ်တော်ကို ထိန်းကျောင်းပေးမယ့် အတိုက်အခံရယ်လို့ အားကောင်း မောင်းသန် မရှိတော့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေး အင် အားစုဟာ တပ်မတော်လိုလို၊ ပြည်ခိုင်ဖြိုးပါတီလိုလို၊ ရခိုင်အမျိုးသားပါ တီ (ANP) လိုလို ဖြစ်လာတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီအဖွဲ့ သုံးဖွဲ့စ လုံးနောက်မှာ ပြည်သူလူထုရဲ့ ထောက်ခံမှုက တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအ တာနဲ့ ရှိမနေပါဘူး။ မီဒီယာတွေကလည်း များ သောအားဖြင့် အဲဒီအဖွဲ့

တွေ နောက်မှာ မရှိပါဘူး။

အဲဒီတော့ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးမှာ အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးအင်အား လစ်ဟာမှုကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသားရေးတက်ကြွသူ အချို့နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူမှုရေးလိုလို၊ ဘာသာရေးလိုလို အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့က အတိုက်အခံလိုလို ဘာလိုလို ရပ်တည်လာပါတယ်။ တကယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာက လျာဏယုဝ (YMBA)၊ မလွန်ဆန်လှူအသင်းကြီး၊ အဘိဓမ္မာပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့ချုပ် စတဲ့ အသင်းအဖွဲ့များ စွာ ပေါ်ပေါက်ဖူးပေမယ့် အခု အဲဒီအဖွဲ့ကြီးလို ကိုယ့်တစ်နိုင်ငံထဲသားချင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဘက်ကရပ်၊ အခြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အနေအထားမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးမှာ အတိုက်အခံဆိုတာ အစိုးရဘာလုပ်လုပ် ကန့်လန့်တိုက် အပြစ်ပြောနေရုံလောက်တင် မကပါဘူး ချီးကျူးစရာရှိတာကို ချီးကျူးမယ်။ ပူးပေါင်းစရာရှိတာကို ပူးပေါင်းမယ်။ ဆန့်ကျင်စရာရှိတာကို ဆန့်ကျင်ရပါမယ်။ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ချီးကျူးစရာရှိရင် ချီးကျူးမယ် ဆိုတာကတော့ အခုလက်ရှိ လူမှုရေးလိုလို မျိုးချစ်လိုလို အဖွဲ့ကြီးနဲ့ အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးပါတီတွေထဲမှာ ဝေလာဝေးပါပဲ။ ဘင်္ဂလီအရေးမှာ လက်ရှိအစိုးရရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကို ဦးသိန်းစိန် အစိုးရလက်ထက် နိုင်ငံတော်ရဲ့ အမြင့်ဆုံး ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်နဲ့ အမျိုးသားလွှတ်တော်မှာ ဘင်္ဂလီအမတ် သုံးယောက်ဝင်ထိုင်နေတုန်းက အခုလို ဗိုလ်စိန်မှန်ကွင်းမှာ မစုရုံးခဲ့ကြပါဘူး။ တကယ်လို့ သာ အမျိုးသားရေး သက်သက် လုပ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီတုန်းက ဘင်္ဂလီအမတ် သုံးယောက် နုတ်ထွက်ပေးရေးကို အမျိုးသားရေးအမြင်နဲ့ ဆန္ဒပြကန့်ကွက် တောင်းဆိုခဲ့သင့်ပါတယ်။ ဘင်္ဂလီတွေကို White Card တွေ ထုတ်ပေးပြီး ပါတီထောင်ခွင့်၊ ရွေးကောက်ပွဲမှာ မဲပေးခွင့် ပြုခဲ့တာလည်း ကြံ

ခိုင်ရေး အစိုးရပါပဲ။ အဲဒါကိုလည်း အမျိုးသားရေးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆန္ဒပြတယ် မကြားခဲ့ပါ။ ကြံ့ခိုင်ရေးအစိုးရလုပ်ခဲ့သမျှကို မျက်စေ့မှတ်ထောက်ခံခဲ့ကြပြီး NLD နဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် လုပ်သမျှကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးလောက်ကို အမျိုးသားရေး ထင်မနေကြပါနဲ့ ။ အမျိုးသားရေးဆိုတာ ဒီထက်အများကြီး ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ ကိုယ်ဆန္ဒပြနေတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘယ်သူ့အတွက်လဲဆိုတာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြစေချင်ပါတယ်။ အမျိုးကိုတော့ အားလုံးချစ်တာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးချစ်သလိုလိုနဲ့ လူတစ်စုတစ်ဖွဲ့ရဲ့ အသုံးချခံဘဝကို ရောက်နေတာကို လူတွေက သဘောမကျကြတာပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်အဖွဲ့တွေ ဆန္ဒပြနေတာကို ရပ်ကွက်နေပြည်သူလူထုက လက်မခံလို့ ပြဿနာတွေ တက်ကြတာပါ။ ဥပမာ ပင်နီအင်္ကျီဆိုတာ မြန်မာတွေရဲ့ အမျိုးသားရေး အမှတ်သင်္ကေတဆိုတာ အားလုံး လက်ခံပါတယ်။ ပင်နီဟာ NLD နဲ့ ပဲဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း သဘောတူပါတယ်။ မည်သူမဆို ဝတ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးဝတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ NLD ယူနီဖောင်းလို ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် မဝတ်တော့ပါဘူး။ မည်သူမဆို ကိုယ်ဝတ်ချင်ရင် အခုလဲဝတ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့စက်တင်ဘာ ၁၁ ရက်နေ့ ဗဟန်းဗိုလ်စိန်မှန်ကွင်းမှာ ဆန္ဒပြခဲ့တဲ့ အမျိုးသားရေးဝါဒီအချို့က ပင်နီအင်္ကျီဝတ် လာပြီး ကျောကုန်းမှာ “အမျိုးသားရေး ဝါဒီစစ်စစ် ပင်နီ” လို့ စာတွေ ရိုက်နှိပ်လာတာကတော့ NLD ကို ရန်စ နေသလို ဖြစ်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက NLD ပါတီဝင်တွေနဲ့ ပါတီကို ထောက်ခံသူတွေကို ဆွပေးနေသလို ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ NLD ပါတီဝင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုပ်ရပ်မျိုးကိုတော့ သဘောမကျပါဘူး။ မူကို ဆန့်ကျင်ရင် သေသေချာချာ မူဝါဒတွေကို ဟောပြောရပါမယ်။ အများ သိအောင်

လုပ်ရပါမယ်။ တိုက်ပုံအဖြူလေးဝတ် လာပြီး ကြံဖွတ်အဖြူမဟုတ်
အမျိုးသားရေး တိုက်ပုံစစ်စစ်စသည် ဖြင့် အချို့လူများက လုပ်လာရင်
လည်း ကျွန်တော်တို့ လက်မခံနိုင်ပါ။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို မုန်းတာနဲ့ လိပ်
ဆိုလိပ်ခွဲဘီးတောင်မသုံးဘူးဆိုတဲ့ လူပြိန်းကြိုက် နိုင်ငံရေးများကိုလည်း
မထောက်ခံနိုင်ပါဘူး။ စစ်ကိုမုန်းတာနဲ့ ရေကိုတောင် စစ်မသောက်ဘူး
ဆိုတာလည်း ဝမ်းရောဂါ ရတာကလွဲလို့ အကျိုးမရှိတဲ့ စကားပါ။ နိုင်ငံ
ရေးဆိုတာ၊ အမျိုးသားရေးဆိုတာ တိုက်ပုံအရောင်နဲ့ ဒီတိုက်ပုံကို ဘာချ
ည်နဲ့ ရက်ထားသလဲဆိုတာထက်ပိုပြီး မြင်တတ်ရပါမယ်။ အတွေးအခေါ်
ရှိရပါမယ်။ လူနဲ့ မူကို ခွဲခြားတတ်ရပါမယ်။ မီဒီယာကို ရန်သူလို ဆက်
ဆံခြင်းမှ ကင်းဝေးရပါမယ်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ခွဲခြားတ
တ်ဟန် မရှိပါ။ ထစ်ကနဲရှိ ဗိုလ်စိန်မှန်ကွင်းမှာ ဆန္ဒပြကြသူများ အနေနဲ့
လည်း ဗိုလ်စိန်မှန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ လေးစားအားနာသင့်ပါတယ်။
ဗိုလ်စိန်မှန်ဟာ နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်ခဲ့တဲ့ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်
ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့အရာရာကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်နေတဲ့ မျက်ကန်းမျိုး
ချစ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ကြောင်းပါခင်ဗျား။

သူရိယ အလင်းဂျာနယ်

၁၈.၉.၂၀၁၆

*

ဒီမိုကရေစီနှင့် မထိုက်တန်သောစိတ်ဓာတ်များ

အခုတလော ကြားရကြားရ နားဝမှာ မချမ်းသာတဲ့ အဖြစ်တွေများ ပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံသားတွေရဲ့ တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းဟာ ဒီလောက်တောင် နိမ့်ကျနေပြီလားလို့ လည်း ရင်နာနာနဲ့ တွေးမိပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံထူထောင်ဖို့ အရှေ့ကို တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း သွားကြဖို့ ကြံရွယ်နေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ တွေ့ရပြန်တော့ မြန်မာအချို့ဟာ ၁၆ ရာစု ၁၇ ရာစုက အတွေးအခေါ်အ ဆင့်လောက်ပဲ ရှိနေတုန်းဆိုတာ အံ့ဩမခန်း သိလိုက်ရပါတော့တယ်။ သူများ နိုင်ငံတွေက လကမ္ဘာပေါ် လူရောက်ရုံမက အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကို တောင် သွားဖို့ အားထုတ်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တွေ ဘာလုပ်နေကြ သလဲ။ အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်း ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး တွံတေးမြို့နယ် တွံတေးဝကျေးရွာမှာ သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၊ လေးနှစ် အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်၊ ရှစ်လအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပယောဂဆရာက သူရဲဝင်ပူးနေတယ်ဆိုပြီး ရိုက်နှက်ရာက သေဆုံးကုန်ကြတဲ့ သတင်း၊ မသင်းသင်းစိုး ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို တော့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်၊ တက်နင်း၊ လက်သီးနဲ့ ထိုး၊ ပုဆိန်နဲ့ ထုခဲ့လို့ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသထားရတဲ့ သတင်းပါ။ အဲဒီဖြစ်စဉ်မှာ ကျွန်တော် အံ့ဩတာက ပယောဂဆရာကို မဟုတ် ပါဘူး။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော်တယ်တတ်တယ် ဆရာတစ်ဆူ ပါရဂူလို့ ဘဝင်မြင့် ရူးရူးနေတဲ့ သူတွေ ဒုနဲ့ ဒေး ရှိနေနိုင်ပါတယ်။ ဒေါ

က်တာရမ်းကုတွေ၊ ဘိုးတော်အတုတွေ၊ ဆရာဝန်အတုတွေ၊ ရမ်းကုတွေ၊
ပျောက်စေဆရာယောင်တွေ ဒီလောကမှာ အများကြီးရှိတတ်တာပဲ။ သူ
တို့ ကတော့ ကိုယ့်သားသမီး အသက်မဟုတ်လို့ တွေ့သမျှလူကို ပယော
ဂဝင်တယ်ဆိုပြီး လက်တည့်စမ်းမှာ ပါပဲ။ ကျွန်တော် အံ့ဩတာက သေ
သွားတဲ့ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ သေလုမြောပါးဖြစ်သွားတဲ့ ကလေးမ
လေးရဲ့ မိဘတွေကိုပါပဲ။ ပယောဂဆရာဟာ ကလေးတွေကို နိုင်ထက်စီး
နင်းနှိပ်စက်နေချိန်မှာ ကလေးလေးယောက်ရဲ့ အဖေလေးယောက်၊ အ
မေလေးယောက် ရှစ်ယောက်တိတိ အနားမှာ ထိုင်ကြည့်နေတာပါ။ သူ
တို့ ဟာ လူစိတ်မရှိကြတော့ဘူးလား။ မိခင်စိတ်၊ ဖခင်စိတ် မရှိကြတော့
ဘူးလား။ ကိုယ့်သားသမီး လူမမယ်အရွယ်လေးကို
ယောက်ျားရင့်မာကြီးက ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူနေတာကို
မတားမြစ်ပဲ ကြည့်နေခဲ့ကြတာကို အံ့ဩဆုံးပါပဲ။ ကလေးတွေဟာ ရ
တ်တရက် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်နက် ကွယ်လွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွေးအေးအေးနဲ့ ဂျာမန်ဂက်စတာပိုတွေ
က ဂျူးတွေကိုသတ်သလို သတ်ခဲ့တာပါ။ ကံဆိုးရှာတဲ့ ပထမကလေး
မောင်နေလင်းဟာ ပယောဂဆရာထွန်းနိုင်လက်ချက်နဲ့ အောက်တိုဘာ
လ ၁၈ ရက် ည ၁၂ နာရီခန့်မှာ အသက်ထွက်သွားပါတယ်။ အလောင်း
ကို တွံတေးတူးမြောင်းထဲကို ပယောဂဆရာက လှေနဲ့ သွားရောက် စွန့်ပ
စ်ခဲ့ပါတယ်။ မိဘတွေဟာ ဒီလောက်ဆို သိသင့်ပါပြီ။ ဆက်မလုပ်ဖို့
တားမြစ်ရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပယောဂဆရာကို ဆက်လုပ်ခွင့်ပေးထားခဲ့တ
ယ်။ နောက်တစ်နေ့ အောက်တိုဘာလ ၁၉ ရက်နေ့မှာ မလှနှင်းရွှေ (၂ နှစ်)
)၊ မသင်းသင်းစိုး (၄) နှစ်၊ မယမင်း (၈ လ) တို့ မှာ လည်း သရဲတစ္ဆေ ဝ
င်ပူးနေတယ်ဆိုပြီး ထပ်မံနှိပ်စက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ ည ၁၀နာရီမှာ မ
လှနှင်းရွှေနှင့် မယမင်းတို့ ထပ်မံသေဆုံးပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်

မှာ အိမ်ဘေးမှာ မြေမြှုပ်လိုက်ပါတယ်။ မိဘတွေဟာ ဒီအချိန်အထိ အသိတရားမရသေးပါဘူး။ ဘေးအိမ်က အမြင်မတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်က သက်ဆိုင်ရာကို သွားသတင်းပို့တော့မှ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ပြီး တွဲတေးမြို့ ရဲစခန်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂၊ ၃၂၅၊ ၂၀၁ နဲ့ ပယောဂဆရာကို ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့တာပါ။ ပြောရရင် မိဘတွေ အပါအဝင် ဘေးကရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူတွေအားလုံးကို လူသတ်မှုမှာ အားပေးအားမြှောက်ကူညီမှုနဲ့ ဖမ်းဆီးအရေးယူရမှာ ပါ။ တကယ်တော့ အခင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ တွဲတေးဝကျေးရွာဆိုတာ ရန်ကုန်နဲ့ သိပ်အဝေးကြီးတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ တွဲတေးတူးမြောင်းနံဘေးမှာ ရှိပြီး သူတို့ ရွာကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကိုတောင် ခပ်ဝေးဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာပါ။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ချင်းတောင်တန်း၊ ကယားပြည်နယ်လို နေရာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးနာရီလောက် ကားစီးလိုက်ရင် ရန်ကုန်ကို ရောက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးပါ။ အဲဒီလိုနေရာမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဖြစ်နေတော့ အံ့ဩရပါတယ်။ အဓိကလက်သည် တရားခံအစစ်ဟာ ပညာမတတ်ကြခြင်း၊ ဗဟု သုတမရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းနဲ့ စာမဖတ်ကြခြင်းတို့ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူမမာကို ပယောဂဆိုပြီး နှိပ်စက်ပြတဲ့ ပြကွက်တွေဟာ မြန်မာဗီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဇာတ်နာပြီး ကြည့်ကောင်းပေမယ့် အပြင်မှာ မရှိသင့်တော့ပါဘူး။ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ ဆင်းရဲခြင်း ဗဟု သုတနည်းခြင်းတို့ ပါပဲ။ တိုင်းပြည်ကို တကယ်ဒုက္ခပေးနေတာလည်း အဲဒီအချက်နှစ်ချက်ပါပဲ။ လူတွေဟာ ဆင်းရဲကြတယ်။ ဆင်းရဲတော့ ပညာကောင်းကောင်း မသင်နိုင်ဘူး၊ ပညာမတတ်တော့ ဗဟု သုတနည်းတယ်။ အယုံလွယ်တယ်။ အမြင်မကျယ်ဘူး။ အမှားအမှန်ကို မခွဲခြားတတ်ဘူး။ အယူသီးတယ်။ အရာရာကိုကြောက်တတ်တယ်။ အတွေးအခေါ်နိမ့်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဆက်စ

ပ်နေတာပါ။ သပ်သပ်စီမံဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာဟာ ဒီနှစ်ခုပါပဲ။ ဆင်းရဲမွဲတေခြင်းဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အဓိကအန္တရာယ်ပါ။ တိုင်းပြည်မှာ တကယ်လိုနေတာဟာ အပေါ်ထပ်အဆောက်အဦတွေ မဟုတ်ဘူး ။ မစားရဝမခန်း စီမံကိန်းကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး ။ ခရိုနီတွေနဲ့ ညီညွတ်ရေး မဟုတ်ဘူး ။ ကော်ဇောတွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ အဲကွန်းခန်းထဲက ဟိုတယ်တွေမှာ မကြာခဏ လုပ်လေ့ရှိတဲ့ Work Shop တွေ ဆီမီနာတွေ၊ အစည်းအဝေးတွေ မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်လိုနေတာ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ကယ်တင်ဖို့ နဲ့ မြန်မာတွေ လူတိုင်းလူတိုင်းမသင်မနေရ အနည်းဆုံးအလယ်တန်းပညာ ပြီးဆုံးအောင်တတ်ဖို့ ပါပဲ။ ပိုပြီးပြောရရင် လူတွေ စာဖတ်ဖို့ ကိုလည်း အစိုးရဟာ စီမံကိန်းတွေချပြီး အပြင်းအထန်ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။ မြို့ကြီးတွေမှာ ပြန်ကြားရေးနဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး (ပြန်/ဆက်) စာကြည့်တိုက်တွေဖွင့်ပြီး စာဖတ်သူနတ္ထိအနေအထားနဲ့ လူတွေကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်တဲ့ စနစ်အစား ကျောင်းတွေအားလုံးမှာ ကျောင်းစာကြည့်တိုက် (စစ်အစိုးရခေတ်ကလို အမည်ခံမဟုတ်) တွေ တွင် တွင် ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး မူလတန်းအရွယ်ထဲက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အသိအမြင်ကို မြှင့်တင်ပေးသင့်ပါတယ်။ အလုပ်မဖြစ်တဲ့ ပြန်/ဆက် စာကြည့်တိုက်စနစ်ကိုလည်း ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနက ပြန်ပြီးဆန်းစစ်ကာ သူ့ထက်ကောင်းတဲ့ စနစ် တစ်ခုဖော်ဆောင်သင့်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ဆင်းရဲလို့ ကျောင်းမနေ၊ ကျောင်းမနေလို့ စာမတတ်၊ စာမတတ်လို့ စာမဖတ်၊ စာမဖတ်လို့ ဗဟု သုတနည်းဆိုတဲ့ သံသရာဆိုးကို ရပ်တန့်ပစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ စာပေဗိမာန်စာအုပ်အရောင်းဆိုင် အောင်မြင်သလို အဲဒီလိုစနစ်မျိုး စာပေဗိမာန် စာအုပ်အရောင်းဆိုင် စနစ်မျိုးကို တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ် မြို့ကြီးတွေ အားလုံးမှာ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသင့်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ကမောက်ကမ ကိစ္စတစ်ခုကတော့ အသုဘချရင်း၊
တောင်ရွာ မြောက်ရွာ စကားများ ရန်ဖြစ် အငြင်းပွားကြတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ အဲ
ဒါကလည်း ရန်ကုန်မြို့နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ အရပ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ထူးဆန်း
ပေ၏ လို့ ပြောရမလိုပါပဲ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး မြို့တော်ကြီးနဲ့ သိပ်
မဝေးတဲ့ နေရာမှာ ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ပြည်နယ်တွေ၊ တောင်တန်းဒေသတွေ
ဝေးလံခေါင်ဖျားဒေသတွေမှာ ဆို ဒီထက်ဆိုးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ရန်
ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ကော့မှူးမြို့နယ်၊ ကျိုက်ထော်ကျေးရွာမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့
တာပါ။ အဲဒီရွာဟာ တစ်ရွာတည်းပေမယ့် ရွာအလယ်မှာ ပေ ၅၀ လော
က် ကျယ်တဲ့ ချောင်းလေးတစ်ခုခြားပြီးနေတဲ့ အတွက် တောင်ရွာနဲ့ မြော
က်ရွာရယ်လို့ နှစ်ရွာကွဲနေပါတယ်။ မြောက်ရွာမှာ အိမ်ခြေ ၉၆၀ ခန့် လူ
ဦးရေ ၄၂၀၀ ကျော်၊ တောင်ရွာကတော့ အိမ်ခြေ ၅၈၀ ခန့်နဲ့ လူဦးရေ ၂
၄၆၀ လောက် ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးကအစ သီးခြားစီဖြစ်
ပေမယ့် သုသာန်ကတော့ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိပါတယ်။ ရွာနဲ့ ၅ ဖာလုံလော
က်ဝေးတဲ့ တိုးမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ သုသာန်ရှိပါတယ်။ မြောက်ရွာမှာ နာ
ရေးဖြစ်ရင် တောင်ရွာကို ဖြတ်သန်းသွားမှ သုသာန်ကို ရောက်ပါတယ်။
အရင်ကတော့ နာရေးဖြစ်ရင် မြောက်ရွာကအလောင်းကို ရေကြောင်း
ကပဲ သယ်ပြီး သုသာန်ကို ပို့ကြပါတယ်။ အခုတော့ နှစ်ရွာကြားက ချော
င်းကလေးမှာ တံတားဆောက်ပြီးသွားလို့ လမ်းကောင်းသွားပြီး ကား
တောင်မောင်းလို့ ရသွားတာကြောင့် နှစ်ရွာဟာ
တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သွားပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ၁၉.၁၀.၂၀၁၆ (တိုက်တို
က်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့ဟာ တွံတေးဝကျေးရွာမှာ ပယောဂဆရာလက်ချက်
နဲ့ ကလေးတွေသေတဲ့ နေ့ပါ) ကျိုက်ထော် (မြောက်ရွာ) မှာ ဒေါ်ကျင်စိန်
(၇၇) နှစ်ဟာ လူကြီးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ပါတယ်။ အိမ်မှာ သုံးရက်ထား
အပြီး ၂၁ ရက်နေ့မှာ နာရေးချပါတယ်။ မြောက်ရွာဟာ လမ်းတွေကော

င်းသွားတဲ့ အပြင် ရွာမှာ လည်း ရွှေကျိုက်ထော် နာရေးကူညီမှုအသင်း
လည်း ရှိနေပြီမို့ တံတားဖြတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ယာဉ်နဲ့ အသုဘပို့ချင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့တောင်ရွာက နာရေးကားအဖြတ်မခံလို့ အငှားကားနဲ့ သယ်ဆောင်
လာကြရာမှာ ရွာနှစ်ရွာကြား တံတားပေါ်အရောက် တောင်ရွာကလူထု
က သူတို့ ရွာထဲ အဝင်မခံဘဲ တားကြပါတယ်။ တံတားတစ်ဖက်က
တောင်ရွာနယ်နိမိတ်ထဲဝင်လာကာစမှာ ပဲ လူအုပ်နဲ့ တားမြစ်တာကြော
င့် အခေါင်းကို ကားပေါ်ကအချတောင်ရွာကလူထုကတားမြစ်၊
တောင်ရွာနဲ့ မြောက်ရွာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး လမ်းပေါ်ကို အခေါင်း
လွတ်ကျသွားပါတယ်။ တောင်ရွာကလူတွေက အသုဘအလောင်းကို ရွာ
ဖြတ်မသယ်ကောင်းဘူး ဆိုတဲ့ အယူအဆရှိသလို၊ မြောက်ရွာကလည်း
အလောင်းကျတဲ့ နေရာက မရွှေ့ကောင်းဘူးဆိုတဲ့
အယူအဆရှိတာကြောင့် ၂၁ ရက်နေ့ တစ်နေ့လုံး
ဒေါ်ကျင်စိန်အခေါင်းကြီးဟာ လမ်းပေါ်မှာ ပဲ ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီး ယူမယ့်
သူမရှိလို့ မိုးတွေရွာတာကြောင့် ထီးကြီးတစ်လက် မိုးထားရပါတယ်။ သ
က်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွေက ညှိနှိုင်းပေးပေမယ့် မပြေလည်ခဲ့ပါ
ဘူး။ ၂၂ ရက်နေ့မှာ တော့ နယ်လုံဝန်ကြီးညှိနှိုင်းပေးချက်အရ ဒေါ်ကျင်
စိန် ရုပ်အလောင်းကို မြောက်ရွာ ဧရိယာထဲ နောက်ကြောင်းပြန်သယ်
လာပြီး ရေကြောင်းက ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အလောင်းကို
ရေကြောင်းကပို့ဆောင်ပြီး အသုဘပို့ ပရိသတ်က တောင်ရွာကို
ကုန်ကြောင်းက ဖြတ်သွားဖို့ လုပ်ကြတော့ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာ
တွေ ထပ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ တာဝန်ရှိသူတွေက လူအုပ်ကို မလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြော
တာကြောင့် အသုဘဟာ မိသားစုနဲ့ ပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သဂြိုဟ်
လိုက်ရပါတယ်။ နယ်/လုံ ဝန်ကြီးအမိန့်အရ နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့အထိ
သေဆုံးသူတွေကို မြောက်ရွာက ရေကြောင်းကနေ ပို့ဆောင်ရမှာ

ဖြစ်ပြီး အဲဒီကာလနောက်ပိုင်းမှာ တော့ နာရေးဖြစ်ရင် တောင်ရွာကို ဖြတ်သန်းပြီးပို့ဆောင်ခွင့်ပြုရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်

။

ဒီကိစ္စကိုကြည့်ရင် မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ အရိုးစွဲနေတဲ့ (ဘုရားဟောမဟုတ်တဲ့) အယူဝါဒတွေကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အသုဘဖြစ်ရင် ရွာထဲကိုမသွင်းကောင်း၊ ရွာထဲမဖြတ်သန်းကောင်း၊ နောက်ပြန်မပို့ကောင်း၊ အဆန်မသယ်ကောင်း၊ အလောင်းကျတဲ့ နေရာကနေ မရွှေ့ကောင်း၊ လမ်းထဲ ရွာထဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲ အိမ်ရှေ့မှာ နာရေးယာဉ်မရပ်ကောင်း၊ ရွာနာတယ်၊ ရပ်ကွက်နာတယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေဟာ အခုအချိန်အထိ အချို့ နေရာတွေမှာ အရိုးစွဲနေကြဆဲ၊ အယူသီးကြဆဲဖြစ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကလို ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းအများ နဲ့ ကင်းပြီး တောထဲမှာ ရွာတည်ထားရင်တော့ ဒီဓလေ့တွေဟာ ကျင့်သုံးရ လိုက်နာရလွယ်ကူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၂၁ ရာစုမှာ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သွားပြီ၊ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်ကို ရောက်ပြီ၊ မြို့ပြဟာ ကျယ်ပြန့် လာပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဘုရားဟောမထားတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအချို့ကို ပြင်ဖို့ လိုပါပြီ။ ရန်ကုန်မှာ တစ်မြို့လုံးကအလောင်းတွေကို မြောက်ဥက္ကလာကိုဖြတ်ပြီး ရေဝေးသုသာန်ကို သယ်လာနေကြတာပါ။ အသုဘကားတွေဟာ မြောက်ဥက္ကလာ (-) ရပ်ကွက်ကနေဖြတ်ပြီး ရေဝေးသုသာန်ကိုလာကြရတာပါ။ မြောက်ဥက္ကလာမြို့သူမြို့သားတွေဟာ ဘာမှ မပြောသလို ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး နာရေးကားတွေ သွားနေတာကို (-) ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေကလည်း ဘာမှ မကန့်ကွက်ကြပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သဘောထားကြီးကြီး ထားနိုင်လို့ ၊ အမြင်ကျယ်လာကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ လူသေတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေအားလုံးသေမျိုးတွေချည်းပါပဲ။ လူသေရင် အလောင်းကို သင်္ချိုင်းကိုပို့ကြရတာ ချည်းပါ

ပဲ။ သက်မဲ့အလောင်းတစ်လောင်း ဖြတ်သန်းသွားလို့ လည်း တကယ်
တော့ ရပ်ရွာမှာ ဘာမှ အထူးတလည် ဘေးဒုက္ခကျစရာမရှိပါဘူး။ ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ နေ့စဉ်လေယာဉ်တွေနဲ့ အလောင်းတွေသယ်နေကြတာပါ။ မြန်
မာနိုင်ငံကိုဖြတ်ပြီး မြောက်မြားစွာသော လေယာဉ်တွေဟာ အလောင်း
တွေကို သယ်ဆောင်လို့ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းနေကြတာပါ။ ဆေးရုံတွေက
နေ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို မော်တော်ကားတွေနဲ့ ကွယ်လွန်သူကို သ
ယ်ဆောင်ပြီး မောင်းနှင်နေကြတာပါပဲ။ အလောင်းကျရနေရာကနေ မ
ရွေ့ရဘူးဆိုတာလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးလေသ
မျှ စစ်သည် တွေကို ဘယ်တပ်မတော်ကပဲဖြစ်ဖြစ် သေတဲ့ နေရာမှာ ပဲ
ထားခဲ့ရိုးမရှိပါ။ မရရအောင် အလောင်းကို နောက်တန်းမိသားစုရှိရာ ပြ
န်သယ်ကြပါတယ်။ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ သေတဲ့ အမေရိကန်စစ်သား
တွေကိုလည်း မိခင်အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပြန်သယ်ကြပါတယ်။
ပြင်သစ်ကလည်း ပြစ်သစ်ကို ပြန်သယ်ကြတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီအဖြစ်အ
ပျက်မှာ တောင်ရွာရော၊ မြောက်ရွာကလူတွေရော မြန်မာတစ်ပြည်လုံး
ကလူတွေ အမြင်ကျယ်သင့်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ခုနကပြောခဲ့သလို ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ အချို့နိုင်ငံတွေက ဆက်သွယ်ရေးဂြိုဟ်တုတွေလွှတ်၊ နျူကလီး
ယား နည်းပညာတွေတီထွင်၊ ကမ္ဘာပျက်ရင် အခြေချဖို့ တခြားဂြိုဟ်တွေ
စကြဝဠာထဲမှာ ရှာနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ တွေက တောင်ရွာ
မြောက်ရွာ ရန်ဖြစ်တုန်း၊ စလောင်းဖုံးနှစ်ချက်တီးရင် ကျားကိုက်မယ်လု
ပ်တုန်း၊ အသုဘကို ရွာထဲဖြတ်မသွားရလုပ်တုန်း၊ ပယောဂဆရာလက်
ကို ကိုယ့်သားသမီးအသက်အပ်တုန်း လုပ်နေတာတွေဟာ သိပ်ရှက်ဖို့
ကောင်းပါတယ်။ ဒါတွေဟာ အသိပညာ ဗဟု သုတနည်းပါးခြင်းရဲ့
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေပါ။ ဒီလိုတွေမဖြစ်ဖို့ နိုင်ငံသားအားလုံးမှာ တာဝ
န်ရှိပါတယ်။ သာသနာပြုဓမ္မကထိက ဆရာတော်များ ဟာလည်း ကျေး

လက်တောရွာများက မြန်မာလူမျိုးတွေ အသိအမြင် ပွင့်လင်းလာဖို့ တောနယ်ဘက်တွေမှာ အယူမသီးကြဖို့ တရားတွေ များများ ဟောကြား ပေးစေချင်ပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီစနစ်ဟာ ကမ္ဘာမှာ အခုအချိန်အထိ အကောင်းဆုံးစနစ် တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ဒီစနစ်အောင်မြင်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီစနစ်ဟာ အာဏာရှင်စနစ်လို အုပ်ချုပ်သူတွေ တာဝန်ချည်းပဲလို့ အရာရာလွဲချ ထားလို့ မရပါဘူး။ ပြည်သူလူထုရဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်မှုက အရေးကြီးပါတယ်။ ပြည်သူလူထုရဲ့ တစ်ယောက်ချင်း အရည်အသွေးက အဓိက ကျပါတယ်။ ပြည်သူလူထုရဲ့ တာဝန်ယူတတ်မှုက အရေးကြီးပါတယ်။ အရာရာကို ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်တည်း လွဲချလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ ဒီမိုကရေစီလိုချင်တယ်ပြောပြီး အမှိုက်တွေကို တွေ့ကရာနေရာမှာ လုံးထွေးပြီး လွင့်မပစ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီ လိုချင်တယ်ပြောပြီး ကွမ်းတံတွေးတွေ တွေ့ကရာနေရာမှာ မထွေးဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီလိုချင်တယ်ပြောပြီး အများ အတွက်မစဉ်းစားပဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ တန်းစီတတ်တဲ့ အလေ့အထ၊ သူတစ်ပါးကိုဲ့ညှာတဲ့ အပြုအမူ၊ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ချင်း အရည်အသွေးတိုးတက်အောင် အမြဲမပြတ် လေ့လာဆည်းပူးနေချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ တာဝန်ယူမှု တာဝန်ခံမှု၊ မတရားအခွင့်အရေးယူရမှာ ရှက်တဲ့ အကျင့်တွေ အားလုံးမှာ ရှိနေမှ ဒီမိုကရေစီ ဝါဒခိုင်မြဲမှာ ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ၁၉၅၈ မှာ ဒီမိုကရေစီ ခေတ္တသေဆုံးသွားတယ်။ အာဏာရှင်စနစ် ၂ နှစ်လောက် ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။ နောက်တော့ အားလုံးဝိုင်းဝန်းကြိုးစားလို့ ၁၉၆၀ မှာ ဒီမိုကရေစီ ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့၁၉၆၂ မှာ ဒီမိုကရေစီ သေဆုံးရပြန်တယ်။ အခုအချိန်အထိပါပဲ။ အခုတော့ ဒီမိုကရေစီ တစ်ပိုင်းတစ်စထွက်ပေါ်လာပါပြီ။ ရေ

ရှည်မှာ ဒီထက်မက ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဖြစ်လာဖို့ ၊ အာဏာရှင်စနစ် အပြီး တိုင်ကျဆုံးသွားပြီး နိုင်ငံကောင်းစားဖို့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ အကူအညီလိုတယ်။ နိုင်ငံသားတွေဟာ ပညာဉာဏ်ရည်မြင့်နေဖို့ လိုတယ်။ နိုင်ငံသားတွေဟာ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ဖို့ လိုတယ်။ နိုင်ငံသားတွေ စာတတ်ကြဖို့ ၊ စာဖတ်ကြဖို့ လိုတယ်။ ရှေးရိုးစွဲ အယူအဆတွေ ဖျောက်ဖို့ လိုတယ်။ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ လသာမနေဖို့ လိုတယ်။

ကိုယ့်သားသမီး လူမမယ်အရွယ်လေးကို ပယောဂဆရာလက်ထဲအပ်ပြီး သေအောင်လုပ်တာ ထိုင်ကြည့်ကြတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ လူသေလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့ မိသားစုကို ကိုယ်ချင်းစာတရားမထားနိုင်ပဲ မိမိရပ်ရွာထဲက ဖြတ်မသွားဖို့ မောင်းထုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ ကိုယ့်စက်လှေမှာ လူများများ ပါဖို့ ပိုက်ဆံများများ ပါဖို့ ကလွဲပြီး ခရီးသည် တွေ အသက်ကို လုံးဝထည့်မတွက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ ရာထူးတစ်ခုကို တာဝန်လို့ သဘောမထားပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်လို့ ယူဆပြီး မတရားမှုကို မတားဆီးပဲ မိမိကိုယ်ကျိုးပဲ ကြည့်တဲ့ တာဝန်ရှိသူအချို့ရဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး၊ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ငါနဲ့ ငါ့မိသားစု ချမ်းသာရေးလို့ နားလည်တဲ့ အောက်တန်းစား စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စီးပွားရေး ဝိသမလောဘသား စိတ်မျိုးတွေဟာ ဒီမိုကရေစီကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အညံ့စားစိတ်ဓာတ်တွေပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ အဲဒီလို အညံ့စား စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်တွေ များ နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အထက်တန်းကို မရောက်နိုင်ဘူး။ အာဆီယံမှာ ဘိတ်၊ ကမ္ဘာမှာ ဓားမနောက်ပိတ်ခွေးဘဝမှာ ပဲ ကျင်လည်နေရလိမ့်မယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို အစိုးရကလည်း အချိန်မဆိုင်းပဲ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမယ်။ လူတွေကလည်း ပြောင်းလဲကြရတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညံ့ရင် ရထားတဲ့ ဒီမိုကရေလေးတောင် ပြန်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်။ ဒီမိုကရေစီနဲ့ မတန်တဲ့ အညံ့စားစိတ်ဓာတ်

တွေကို ဒီနေ့ကစပြီး ဖယ်ရှားကြရမှာ ဖြစ်တယ်။ ခေတ်ဟောင်းက အ
တွေးအခေါ်တွေကိုအယူအဆတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ၂၁ ရာစုနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့
အတွေးအခေါ်အလုပ်အကိုင်တွေနဲ့ မြန်မာကို ကမ္ဘာကသိအောင် လုပ်ကြ
တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဆိုတာ နိုင်ငံသားတစ်ဦးချင်းရဲ့
အရည်အသွေးပေါ်မှာ အခြေခံပြီး တည်ဆောက်ရတာဖြစ်လို့ နိုင်ငံသား
တစ်ယောက်ချင်း အရည်အသွေးမြင့်ရင် ဒီမိုကရေစီ မြန်မြန်ရမယ်။ တ
စ်ဦးချင်း အရည်အသွေးနိမ့်ကျရင် ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံထူထောင်ဖို့
ကြန့်ကြာမှာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

စောင့်ကြည့်ရှာနယ်

၂၈.၁၀.၂၀၁၆

*